

OROSZORSZÁG

— Szergej Jeszenyin —

A vágató kerék ma újra énekel
 És elmaradnak mind a végtelen mezők,
 Az út a bérceken templomok fölé emel
 S kis tornyaikkal egyre integetnek ők.

Dült sirköveknek rozsdás karja hivogat,
 Fehér falával rámragyog a régi ház.
 Mint gyermek, úgy imádkozom s a titkokat
 Szemembe kergeti a láz, a láz, a láz.

Oroszhaza! Meződ számóca illatú,
 Szijostorával rámcsapott a bánatod
 És mindhalálig engem elkísér a bú,
 Partodra vonszol már és úgy köt láncra ott.

Kék tengered és roppant erődöt én
 Szivemben ástañ el mélyen, mint senki más,
 Föl sem szaggathatja a rém, a szörnyű rém
 S a kin sem ássa ki, a néma óriás.

Csontómba ég az álmod, minden álmod — ó,
 És itt marad velem a dúlt órákon át,
 A pusztán vonszolom én bomlott lázadó
 Szerelmed végtelen, vad csillagtáborát.

Fordította: ZELEY FERENC